

Sygn. akt: I C 719/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Robert Wysocki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko J. S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej J. S. na rzecz powoda (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 1.920,43 zł (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia złotych czterdzieści trzy grosze) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2017 roku do dnia 28 listopada 2017 roku,

2. należność główną zasądzoną w pkt 1 wyroku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości 77,34 zł (siedemdziesiąt siedem złotych trzydzieści cztery grosze) rozkłada na 10 miesięcznych rat w wysokości:

a) pierwsza rata w kwocie 197,77 zł (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy),

b) kolejnych 9 rat w równej kwocie 200,00 zł (dwieście złotych),

płatne do dnia 10 każdego miesiąca poczynając od miesiąca następnego od tego, w którym niniejszy wyrok się uprawomocni, z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie nie uiszczenia poszczególnych rat w terminie,

3. nie obciążać pozwanej J. S. kosztami procesu.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 719/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko J. K. o zapłatę kwoty 1920,43 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od w/w kwoty od dnia 29 maja 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 16 grudnia 2015 roku zawarł z pozwaną umowę kredytu do którego obsługi ustalono rachunek bankowy nr (...). Na podstawie tej umowy pozwana była zobowiązana do spłaty kredytu zgodnie z harmonogramem spłaty.

Powód podkreślił, iż pozwana pomimo licznych monitów i wezwań nie wywiązała się z obowiązku spłaty, w związku z czym po upływie terminu do którego pozwana była zobowiązana uregulować zadłużenie całość stała się wymagalna z dniem 19 października 2016 roku.

Powód wskazał, iż na dochodzoną pozewem kwotę 1920,43 zł składają się: kwota 1802,65 zł tytułem wymagalnego kapitału, kwota 117,78 zł tytułem odsetek od niespłaconego kapitału naliczonych do dnia 20 października 2016 roku wedle stawki umownej 10% do dnia wniesienia powództwa.

Wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 4 września 2017 roku wydanym w sprawie VI Nc-e (...) przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Pozwana J. S. (dawniej K.) uznała roszczenie powoda. Przyznała, iż zawarła z powodem przedmiotową umowę pożyczki, jednak się z niej nie wywiązała. Pozwana wniosła o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty przy określeniu wysokości jednej raty na kwotę nie większą niż 200,00 zł. Wskazała, iż nie spłacała zaciągniętej pożyczki z uwagi, iż miała problemy finansowe związane z zaciągnięciem dodatkowych zobowiązań i z utratą płynności finansowej. Obecnie pozwana pracuje na pół etatu jako barmanka i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie 945 zł netto. Ponadto z mężem tworzy wspólne gospodarstwo domowe. Mąż pracuje i osiąga dochód w kwocie 2200 zł netto. Pozwana posiada dwójkę małoletnich dzieci, które pozostających na jej utrzymaniu, otrzymuje od państwa świadczenie 500+ na dwójkę dzieci.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 2016 roku powód (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną J. S. (dotychczas K.) - umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej pożyczki w łącznej kwocie 2298,00 zł. Spłatę kredytu rozłożono na 10 miesięcznych równych rat zgodnie z harmonogramem.

bezsporne, nadto dowód: umowa pożyczki nr (...) z dnia 15 /12/2015r. k. 25-31, Potwierdzenie zawarcia umowy mPożyczki dla osób fizycznych (...), k. 32-38, harmonogram spłaty kredytu z dnia 16/12/2015 roku, k. 19;

Pozwana nieregularnie spłacała swoje zobowiązanie do czerwca 2016 roku, kiedy to zaprzestała spłacać raty, w związku z czym pismem z dnia 16 lipca 2016 roku powód wypowiedział jej umowę pożyczki i wezwał pozwaną do spłaty przeterminowanego zadłużenia w kwocie 1802,65 zł w terminie 30 dni od otrzymania wypowiedzenia. Powód poinformował również pozwaną, iż brak wpłaty przeterminowanego zadłużenia spowoduje, iż cała należność wynikająca z umowy kredytu stanie się wymagalna. Jednocześnie powód wskazał, iż niespłacenie całości wymagalnej wierzytelności w oznaczonym terminie spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego.

bezsporne, nadto dowód: wypowiedzenie umowy z dnia 16/07/2016r. k. 42, potwierdzenie odbioru korespondencji k. 40, elektroniczne zestawienie operacji mPożyczka, k. 39

Pozwana J. S. (uprzednio K.) przedmiotową pożyczkę zaciągnęła gdyż potrzebowała środków pieniężnych na zakup ratalny określonej rzeczy. Początkowo pozwana nieregularnie spłacała zaciągniętą pożyczkę, ale z uwagi na fakt, iż zaciągnęła kolejne zobowiązania popadła w spiralę zadłużenia i nie była w stanie na bieżąco regulować swoich płatności. Obecnie pozwana pracuje, na pół etatu jako barmanka i z tego tytułu otrzymuje wynagrodzenie w kwocie

945 zł netto. Ponadto z mężem tworzy wspólne gospodarstwo domowe. Mąż pracuje i osiąga dochód w kwocie 2200 zł netto. Pozwana posiada dwójkę małoletnich dzieci, które pozostają na jej utrzymaniu, otrzymuje na nie od państwa świadczenie 500+. Pozwana spłaca regularnie pozostałe zobowiązania zgodnie z przyjętymi warunkami umowy. Pozwana wniosła o rozłożenie dochodzonego roszczenia na raty przy określeniu wysokości jednej raty na kwotę nie większą niż 200,00 zł.

bezsporne, ponadto porównaj: wyjaśnienia pozwanej na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 roku w okresie od 00:03:14 do 00:13:55 – porównaj protokół k. 61-62.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie bezsporny. Pozwana uznała powództwo w całości. Pozwana nie kwestionowała faktu, iż zawarła umowę kredytu konsumenckiego z powodem (...) S.A. z siedzibą w W.. Przyznała również, iż nie wywiązała się z zaciągniętego zobowiązania, wskazując, że znalazła się w trudnej sytuacji finansowej.

Z treści art. 229 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Za „fakty przyznane” rozumie się w nauce i praktyce fakty twierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku (w każdym stadium) postępowania.

W ocenie Sądu uznanie powództwa przez pozwaną jest skuteczne, albowiem nie stoi w sprzeczności z prawem ani zasadami współżycia społecznego, nie zmierza również do obejścia prawa.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o dowody przedstawione przez powoda oraz oświadczenie pozwanej Sąd uwzględnił powództwo – wobec uznania roszczenia – i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1920,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 kwietnia 2017 do dnia 28 listopada 2017 roku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 482 § 1 k.c., uwzględniając w tym zakresie żądanie pozwu.

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Przepis art. 320 k.p.c. obok charakteru proceduralnego ma także – mimo zamieszczenia go w kodeksie postępowania cywilnego – cechy normy materialno-prawnej. Uprawnia on bowiem sąd do modyfikacji treści łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, dając sądowi możliwość orzekania o sposobie spełnienia świadczenia w sposób bardziej dogodny dla zobowiązanego, aniżeli wynikałby to z regulacji prawno-materialnej. Sąd rozkładając na raty należne wierzycielowi świadczenie dokonuje modyfikacji dotychczasowego stosunku cywilno-prawnego łączącego strony. Uprawnienia do rozłożenia zasądzzonego świadczenia na raty przysługuje sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach, a więc w sytuacjach w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby go na niepowetowane szkody. Trudności w spełnieniu świadczenia mogą być obiektywne bądź subiektywne, w tym spowodowane działaniem samego dłużnika. (porównaj: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2015r. II CSK 409/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2014r. V CSK 302/13, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 2015r. II CSK 383/14, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14 marca 2014r. I ACa 1239/13.)

Przepis art. 320 k.p.c. określa zatem szczególną regułę wyrokowania, dotyczącą przedmiotu orzekania, dającą sądowi możliwość uwzględnienia także interesu pozwanej w zakresie czasu wykonania wyroku, a interesu powoda, przez uniknięcie bezskutecznej egzekucji. Ze swej istoty norma ta ingeruje w słuszne prawa wierzyciela odsuwając termin,

od którego uprawniony może egzekwować swoje prawo w drodze przymusu (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 roku V CSK 302/13).

Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c. wymaga jednak uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Decydując o rozłożeniu zasądzzonego w wyroku świadczenia na raty należy odpowiednio wyważyć interesy obu stron. Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty jest racjonalne, gdy dłużnik wykaże, że dysponować będzie środkami umożliwiającymi tak zmodyfikowanego obowiązku w sposób odczuwalny ekonomicznie przez wierzyciela (porównaj: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 31 maja 2012 roku IACa 242/12 i wyrok Sąd Apelacyjny w Warszawie z dnia 14 maja 2014 roku IACa 1681/13)

Rozłożenie na raty może więc mieć miejsce wtedy, gdy w sprawie ustalone zostało, że pozwany będzie w stanie realizować spłatę w ratach, że będzie dysponował środkami dla wykonania zmodyfikowanego obowiązku. Tylko to bowiem gwarantuje wykonanie wyroku bez wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a więc cel, któremu przyświeca regulacja wynikająca z art. 320 k.p.c.

Rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty ma jednak ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, OSNC 1971, nr 4, poz. 61).

W niniejszej sprawie, w ocenie Sądu, zasądzone roszczenie na mocy art. 320 k.p.c. należało rozłożyć na raty, z uwagi na trudną sytuację materialną i osobistą pozwanej. Nie zastosowanie w tym wypadku przepisu art. 320 k.p.c. mogłoby narazić pozwaną i jej bliskich na niepowetowaną szkodę.

Zauważyć należy, że brak spłaty zobowiązania wynikającego z przedmiotowej umowy kredytu związany był z trudną sytuacją materialną w rodzinie pozwanej. Wysokość zobowiązania uzasadnia twierdzenie, że nawet przy zwiększonych dochodach w związku podjęciem pracy przez Pozwaną oraz otrzymaniem świadczenia 500+ na dwójkę małoletnich dzieci, pozwana nie jest w stanie jednorazowo uregulować całości zasądzzonego roszczenia. Zauważyć należy, że pozwana wykazała wolę uregulowania swojego zobowiązania – w toku sprawy oświadczyła, iż będzie w stanie spłacić ratalnie zobowiązanie przyjmując wysokość jednej raty na kwotę 200 zł.

Zdaniem sądu pozwana aktualnie będzie mogła regulować należności wobec powoda jedynie w razie rozłożenie jej na 10 rat, przy czym wysokość tych rat nie przekroczy kwoty 200 zł, gdyż aktualna sytuacja rodzinna i finansowa pozwanej nie pozwala jej na zapłatę wyższej należności. Wobec powyższego uznając, że zaistniały przesłanki określone w art. 320 k.p.c. sąd rozłożył zasądzzone świadczenie na 10 rat miesięcznych przy czym pierwsza rata w kwocie 197,77 zł, – a dziewięć kolejnych w wysokości 200,00 zł - określając obowiązek zapłaty odsetek ustawowych za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności poszczególnych rat. Zasądzając świadczenie sąd przyznał powodowi również odsetki od zasądzzonego roszczenia za okres do dnia wydania wyroku (porównaj w tym zakresie uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 roku III CZP 11/70).

Sąd odstąpił od obciążenia pozwanej kosztami procesu.

Zgodnie z treścią art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawia ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (porów. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sąd bierze pod uwagę przesłanki związane z samym przebiegiem postępowania oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony.

Sąd, biorąc pod uwagę, że pozwana uznała powództwo na pierwszej rozprawie oraz uwzględniając jej stan rodzinny i majątkowy, odstąpił od obciążenia jej kosztami procesu.